

byla by mu poskytnuta již tím, že mu bylo dříve placeno, než věřitelům dle vyrovnání placeno býti mělo. Toto placení bylo tudíž, ať se stalo výslovně předem na kvotu čili nic, dle §u 47 vyr. ř. neplatné, a žalovaný může si to, co platil, započísti na vyrovnací kvotu. Ježto tím jsou vyrovnány všechny dosud splatné lhůty vyrovnací kvoty, není žaloba opodstatněna a byla soudem prvé stolice právem zamítnuta.

Čís. 5231.

Námítka nevčasnosti (škodlivosti) žádaného zrušení spoluvlastnictví může býti odůvodňována pouze okolnostmi pomíjejícího rázu, nikoliv trvalými nebo takovými, jichž změny nebo konce nelze očekávat v dohledné době. Důsledky, plynoucí ze zákona o ochraně nájemců, jsou rázu trvalého.

(Rozh. ze dne 25. srpna 1925, Rv I 1072/25.)

Žalobě o zrušení spoluvlastnictví k nemovitosti bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolatel spatřuje nevčasnost s hlediska §u 830 obč. zák. v tom, že za nynějších, jmenovitě zákonem o ochraně nájemců způsobených poměrů, vzhledem ku zjištěné úplné obydlenosti v úvahu přicházejícího domu, která na jeho prodejnost nemůže zůstati bez vlivu, poněvadž se za obydlený dům nedá docílití takové ceny, jako za neobydlený, když se domy kupují hlavně k vůli bytům, jest navrhovaný prodej nevčasným, a ku škodě ostatních účastníků. Dovolatel míní, že to jsou věcné, nikoli osobní, důvody. Leč námítka nevčasnosti nebo škodlivosti žádaného zrušení spoluvlastnictví může býti odůvodňována pouze okolnostmi pomíjejícího rázu, nikoli trvalými, nebo takovými, jichž změny nebo konce nelze očekávat v dohledné době. Proto nemůže dovolatel těžit pro sebe z důsledků, plynoucích ze zákona o ochraně nájemcu, neboť to jsou okolnosti odůvodněné rozvojem poválečných poměrů hospodářských, rázu trvalého, jichž změny podle hospodářských pravidel nelze v dohledné době očekávat, kteréžto změny ostatně s jinými obměnami v hospodářském životě vyskytují se ustavičně. O škodlivosti bylo by lze mluvit jenom tenkrát, kdyby prospěch, který by jinak připadl všem spoluvlastníkům, měl náležeti při prodeji toliko jednomu z nich, což však dovolatel ani netvrdil.

Čís. 5232.

Zaopatřovací požitky bývalých zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém (zákon ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n.).

Pro vyměření zaopatřovacích požitků není rozhodna lehčí služba, přikázaná zaměstnanci vzhledem k jeho vysokému stáří, nýbrž jeho došavdní význačnější služba.

(Rozh. ze dne 25. srpna 1925, Rv I 1294/25.)